

OVER 5 JAAR...

Creatiever in huisartsenvak

Wij artsen kunnen maar slecht in de toekomst kijken. Helemaal als we moeten aangeven hoelang het nog duurt voor een terminale patiënt zal komen te overlijden. Ik kan die vragende ogen van de familie van een terminale patiënt nog voor mij zien: "Hoe lang gaat het nog duren voor mijn moeder...?"

Uit ervaring weet ik dat ik hier niks op moet zeggen, want het klopt (bijna) nooit. Soms word je verrast, sommige mensen zijn sterker dan we denken. Het klinkt misschien cru, maar zulke verrassingen heb ik graag in mijn vak. Toch houden artsen zich dagelijks bezig met inschattingen maken over het ziekteverloop van onze patiënten. We noemen ze prognoses. Het is allemaal statistiek. We baseren het op dat wat het meest voorkomt en wat volgens vast patroon verloopt. Maar je zal die ene uitzondering maar zijn bij wie het net anders gaat...

Dus toen ik gevraagd werd een column te schrijven over hoe ik over vijf jaar zou werken, raakte ik lichtelijk in paniek. Er zijn geen statistieken over wat ik over vijf jaar aan het doen ben. Er zijn geen handvatten om me aan vast te houden. Ik ben vrij en ik zal mijn eigen onbepaalde koers varen. Natuurlijk ligt niet alles in mijn eigen macht. De omgeving en de situatie van je beroep op dat moment spelen ook een belangrijke rol. Dat laatste baart mij zorgen.

Want de huisartsenzorg is in crisis. Er zijn te weinig dokters, de zorg wordt steeds complexer, er is een groeiende polarisatie tussen praktijkhouders en waarnemers, praktijkhouders kunnen niet op vakantie en er is steeds weer te weinig tijd om goed consult te draaien. Om hieraan het hoofd te bieden, zijn we veel meer werk gaan doen voor dezelfde (lage) vergoeding. Daar zijn we zelf ook schuldig aan. We kunnen zo moeilijk nee zeggen. Velen van ons kiezen er dan voor parttime te werken om het vak vol te houden. Niet voor niks is de burn-outratio onder huisartsen hoog. Ook ik 'faalde' en ben minder gaan werken...

Hoe houden we het vak interessant en houdbaar voor dokters? Het is zoeken naar de juiste verhouding tussen dat wat je energie kost en dat wat je energie geeft. Voor mij is het zo dat een dag werken in de huisartspraktijk me nu netto energie kost. Om nog maar te zwijgen over het werk op de huisartsenpost. Niet voor niets ben ik op zoek gegaan naar werk buiten de huisartsenzorg. In de gehandicaptenzorg bijvoorbeeld, waar je meer tijd voor de patiënt hebt. Daar heerst minder een claimcultuur en is de zorg puurder. Ook geef ik nu onderwijs aan coassistenten.

'Ook ik ben **minder** gaan **werken**'

Betekent dit dat ik over vijf jaar geen huisarts meer ben? Ik denk het niet, maar wel dat ik creatiever word in mijn vak en mijn bakens wat heb verzet. Zal ik een eigen praktijk hebben? Ik weet het nog niet in de huidige omgeving van veel onzekerheid. Desondanks denk ik dat we een leuk vak hebben als we net wat meer tijd hebben voor de patiënt. Vooral die leuke momenten probeer ik te vangen in anekdotes die ik deel op Twitter. Want die momenten vergeet je vaak het eerst. Dus, wat zal de tijd me brengen over vijf jaar? Ik laat me graag verrassen.

Harry de Graaf,
huisarts